



Ca la Miquela

Monistrol de Calders

Ubicació

Comarca: Moianès
Lloc/Adreça: Al centre del poble. Plaça de la pedrera, 6.
Alçada: 442

Coordenades:

Latitud: 41.76
Longitud: 2.01347
UTM Est (X): 417991
UTM Nord (Y): 4623600

Classificació

Número de fitxa 08128 - 4
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern Contemporani Popular
Segle XII-XIX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: en conjunt es troba en bon estat, tot i que part de les seves façanes i probablement dels nivells superiors requeririen d'una actuació de rehabilitació.

Protecció Inexistent

Número inventari 16794

Generalitat i altres inventaris

Accés Fàcil

Ús actual: Productiu

Titularitat Privada

Titular: Bisbat de Vic. Carrer de Santa Maria, 1, 08500 Vic.

Autoria de la fitxa Sara Simon Vilardaga

Data de registre de la fitxa: ds., 03/11/2018 - 01:00

Descripció

Es tracta d'un edifici dividit en dos volums, cadascun d'ells amb un tractament arquitectònic totalment diferenciat. El primer volum, el principal i més gran, és de planta rectangular i organitzat en alçat en planta baixa i dos nivells més, amb una coberta de teules formant dues vessants amb el carener orientat en paral·lel a l'eix longitudinal de l'edifici. El segon nivell d'aquest volum és una remunta, la qual cosa es pot observar clarament gràcies a l'obra dels murs perimetrals. Mentre que la planta baixa i el primer pis els paraments estan fets a base de carreus de pedra formant a voltes filades irregulars o bé un paredat comú, a la planta segona els paraments són de maó massís sense cap tipus de revestiment. La façana visible d'aquest volum (la nord), a la planta baixa presenta tres finestres de posició irregular, mentre que a cadascuna de les plantes superiors, mostra quatre eixos verticals d'obertures (finestres). Totes les obertures són senzilles i no disposen de cap element decoratiu destacable. Pel que fa a l'interior de la planta baixa (que acull un bar), aquesta compta amb coberta de volta feta en pedra tosca.

En relació al segon volum, aquest s'adossa al primer pel costat nord-oest, a la façana principal i a manera de cos de porxo i galeria; aquest també s'organitza en alçat en planta baixa i dos pisos, això sí, amb una cota de coberta inferior. També està cobert per teules formant dues vessants amb el carener orientat en paral·lel respecte l'eix longitudinal de tot l'edifici. La planta baixa d'aquest volum la conforma un porxo amb dos arcs de mig punt rebaixats realitzats amb dovelles de pedra que descansen en brancals definits pel paredat comú dels paraments. El porxo disposa d'una coberta singular, a base d'una volta de mocador, de pedra tosca, que s'adossa a la façana del primer volum tot amagant, en part, l'antiga porta d'accés a dit volum. Aquesta porta presenta una factura noble, amb uns brancals de carreus de pedra regulars, ben tallats i escairats amb motllures al cantell, els quals suporten una llinda monolítica de pedra amb el cantell també motllurat. A la façana i a nivell del primer pis s'observa una finestra amb els emmarcaments monolítics, de pedra, amb l'ampit motllurat que sobresurt lleugerament de la línia de façana. Al costat d'aquesta finestra s'observa com l'obra dels paraments podria ser el d'una finestra tapiada. En el segon pis i gairebé a la zona del capcer s'observen dues senzilles finestres sense cap element decoratiu remarcable. A la façana que dona a la plaça i al primer pis s'observa un senzill balcó ampitador sense emmarcaments remarcables i rematat per una llinda en forma d'arc rebaixat. La barana és de ferro de disseny senzill amb barrots verticals i passamà simple. El segon pis presenta dues obertures tot simulant una galeria de dues obertures, una d'elles tapiada, rematades per un arc de mig punt i amb una barana de ferro de les mateixes característiques que es disposen en el balcó del pis inferior. L'obra dels murs exteriors son de pedra formant un paredat comú a voltes revestit amb un arrebossat simple, força malmès, i altres trams, com per exemple els paraments al costat del balcó, que presenten un aplacat de peces quadrades regulars, probablement ceràmiques.

Observacions:

L'origen del nom de Ca la Miquela el trobem amb Miquela Mundet, muller de Ramon Comas, mestre d'obres de Granera, qui pels volts de 1844 va adquirir les restes de l'antic edifici existent a l'indret, sembla que corresponents a l'antiga església de Sant Joan, i hi construï una casa de planta baixa i dos pisos. (ERILL, G.; GUAL, J.; MANENT, Ll. (2006): 14)

L'immoble allotja el Bar Sport als seus baixos, d'aquí que l'edifici sigui conegut i referenciat també amb nom de l'establiment. Es creu que aquest edifici es troba ubicat a l'indret on hi havia l'antiga església d'origen medieval de Sant Joan i que pot conservar part de la seva estructura, bàsicament en el perímetre del volum principal i especialment en el parament del mur nord de l'edifici. Raó per la qual, a més de la denominació de Ca la Miquela, també es citi com antiga capella de Sant Joan.

Història

L'edifici de Ca la Miquela es considera que es correspon amb la ubicació de l'església documentada com a Sant Joan del Solà, capella dedicada a Sant Joan Baptista, i que consta com a capella privada propietat de la família Solà, successors dels Guardiola (del proper mas el Solà, situat vers el sud i a l'altra banda de la riera de Sant Joan). La nissaga Solà hi tenia dret d'enterrament i benefici. Del 1844 consta instrument notarial de compra venda per part de la família Solà a Ramon Comas, mestre d'obres de Granera, de les restes de l'antiga església, les quals sembla que serien aprofitades en la construcció d'un nou immoble.

En conjunt, la major part visible de l'edifici respon a una construcció d'època moderna, segurament dels segles XVII i XVIII (sembla que aprofitant restes de l'edifici anterior), encara que amb reformes i segurament una ampliació posterior, probablement part de l'estructura pot ser del segle XIX arran de la compra de l'edifici per part de Ramon Comas; tanmateix, esmentar que part del mur nord visible exteriorment, s'ha identificat, per part de diversos historiadors, com a possibles restes de l'església medieval de Sant Joan del Solà o de Guardiola.

La capella de Sant Joan de Guardiola o del Solà, que depenia del mas Guardiola i després del Solà, consta documentada ja en època medieval (en notícies del 1206 i 1315, segons les fonts). Bibliogràficament consten diferents referències que vinculen l'emplaçament de Ca la Miquela (o Bar "Sport") i possiblement part de l'estructura dels murs de la planta baixa amb l'església, es deu a que consta en la documentació que la capella distava 200 vares (poc menys d'un metre) de l'església parroquial.

Al llarg del segle XVIII consten referències en documents notariais en els que la capella hi apareix esmentada com a límit d'afrontacions o referent físic, en la ubicació de peces de terres, cases,... En documents de venda, èpoques, etc. (ACA, Pere Pujol, Notari públic de Moià, Manual 1722-1723; Josep Bussanya, Notari públic de Moià, Manual 1777; Francesc Vilarrúbia, Notari públic de Moià, Manual comú, 1818; Josep Ribot de Morató, Notari públic de Moià, Manual comú, 1843-1844).

Es conserva el document (ACA, Josep Ribot de Morató, Notari públic de Moià, Manual comú, 1843-1844) del 1844, de venda de la capella per part de D. Joan Baró del Solà, amo i possessor del Mas Solà de Guardiola, de la parròquia de Sant Feliu de Monistrol de Calders, a Ramon Comas, mestre de cases; en el document es fa menció a l'estat ruïnós de la capella, fet que impedia poder-hi celebrar missa, esmentant que feia dos anys que havia caigut la volta, quedant únicament les quatre parets dempeus, tot i que malmeses. També hi consta que la capella es troba separada de la casa del Solà, a l'altra banda de la riera, i que la capella exteriorment, tenia una llargada de 74 pams de llevant a ponent i de migdia a tramuntana per la part posterior de 30 pams; fent menció a les diferents afrontacions. Es fa referència a que D. Joan Baró del Solà té la capella com a amo de la casa del Solà de Guardiola, de Monistrol de Calders, per línia successòria directa a D. Isabel de Guardiola, que ja la posseïa l'any 1444, i a ella li pertanyia per títols legítims i per possessió antiga i immemorial dels seus predecessors.

Bibliografia

- ERILL I PINYOT, G.; GUAL I PURTÍ, J.; MANENT I ORISTRELL, Ll. (2006): Monistrol de Calders. El poble dels pagesos enginyers. Ajuntament de Monistrol de Calders, Diputació de Barcelona i Consorci per la promoció dels municipis del Moianès.
- PERARNAU I LLORENS, J.; PIÑERO I SUBIRANA, J. (1993): Monistrol de Calders. La seva història i el seu patrimoni. Ajuntament de Monistrol de Calders, Diputació de Barcelona i Consorci per la promoció dels municipis del Moianès.
- GUAL I PURTÍ, J. (2010): Monistrol de Calders, del calaix, una imatge i una història. Ajuntament de Monistrol de Calders i Zenobita edicions.



